

Schot voor de boeg

Naast alle artikelen waar de auteurs hun naam onder zetten, kent Debat ook een anonieme column. In *Schot voor de boeg* zal een vaste onbekende auteur zijn of haar visie geven op iets wat hem of haar bezig houdt.

Ieder jaar vertellen mooie Leidse meisjes en leuke Leidse mannen het weer aan ieder die het maar horen wil. 'Laat je Leiden!', 'Leids Lekkers!' en 'Stad van Ontdekkingen'. Stuk voor stuk effectieve kreten, want het aantal eerstejaars laat op de meeste opleidingen weinig te wensen over. Ook ik ben ooit voor het promotionele geweld gevallen. Groot was echter de verrassing toen ik voor het eerst mijn entree maakte in de zo bejubelde Universiteitsgebouwen. Misschien is een korte introductie verduidelijkend. Mijn verder vrij slaperige Randstadgemeente bezat, zoals de meeste in Nederland, een prima geoutilleerd scholencomplex met voorzieningen aansluitend op de 21e eeuw, volop pc's en ander up-to-date onderwijszaken. Dus toen ik groen achter de oren de trappen van het FSW beklom had ik de verwachting dat al dit facilitaire moois in het voorportaal van de Intellectuele Trap enkel overtroffen kon worden wanneer men de beklimming daarvan daadwerkelijk zou beginnen. Een flinke vergissing, zo mag iedere FSW'er duidelijk zijn. Plastic stoeltjes verward neer gepoot rondom een 53 meter hoge nepfontein, ik ben wel eens meer onder de indruk geweest van entrees.

Faciliteiten zijn bij ons een ondergeschoven kindje. De veelgehoorde topsport metafoor, met de universiteit als KNZB en ons als Pieter van den Hoogenbandjes bevat me altijd wel. Wat immers behalve voor Universiteiten ook voor Topsportinstellingen geldt, is dat zelfstandigheid als belangrijke peiler wordt gezien. De sporter c.q. student speelt de wedstrijd, niet zijn trainer. Zijn persoonlijke aandacht, technische ondersteuning of andere hulpmiddelen mogen slechts instrumenteel zijn in het te behalen succes. Instrumenteel, maar zeker niet onbelangrijk, zo is in de sportwereld al jaren de norm. Met die gedachte in de oren geknoopt vinden tegenwoordig zelfs de F-jes een op zondag gesloten kantine al een affront.

Helaas kiest Team Leiden voor een heel andere aanpak. Nou vind ik het niet eens zo erg, om de F-jes metafoor maar even door te zetten, dat ik 's middags om 13:46 blijkbaar de enige ben die een broodje lust. Dikwijls heb ik toch niet genoeg geld op mijn chipknip om aandelen UFB te kunnen kopen, en het pinnen is nog niet zo doorgedrongen bij het UFB. Dat is overigens niet het enige computersysteem dat succesvol buiten de Universiteit wordt gehouden. Hier in Leiden viert de MS DOS leeromgeving – voor intimi Blackboard – nog hoogtij. Gedateerde worddocumentjes vormen de in brochures nog genoemde 'digitale ondersteuning' en met een beetje mazzel laat na

veel zeuren UTWIST u meedoen aan uw eigen tentamen. En dan zijn er nog wel ernstigere zaken mis dan het functioneren van blackboard.leidenuniv.nl. Er lopen hier luie, internetschuwe en overbetaalde bibliothecarissen rond die erin slagen door de Beta versie van Google Scholar in gebruiksgemak ruimschoots overtroffen te worden. Maar zelfs dat, hoewel een functionerende digitale bibliotheek me voor een studie als Politicologie wel relevant had geleken, valt in het niet bij het volgende. De beheersing van het Engels door sommige leden van het docententeam. Prof ja. English, 'nee thank you'. Ferme woorden, maar wanneer we werken in een instelling waarin studenten jaar na jaar van de daken gillen dat '*Sum Teachers Talk English Like Orang Oetan?*', dan is het niet voldoende om als departementsbestuur daar alleen in het OLC wat over te sputteren. Op deze arbeidsmarkt, in deze tijden en in dit internationaal opgezette leersysteem is Engels een basisvaardigheid. Niets minder dan een heksenjacht met feestelijke lynchpartij zou een genoegdoening van dit enorme gebrek zijn. Dat sommige sheets een parodie zijn op '*all crazyiness on a stick?*' is schandelijk.

Helaas is het 'Ivoren Toren'-model de standaard reactie van universiteitsbestuurders. De aloude kreet 'maar studenten komen niet naar de colleges!' is voor hen voldoende om ieder kritiekpunt met de staart tussen de benen te doen afdruipen. Zelfs het jaar na jaar afhaken van 60% van de eerstejaars heeft nog nooit een decaan of rector geïnspireerd in zijn nieuwjaarsrede te gillen: 'we doen het dit jaar qua didactiek helemaal anders!'

Deze universiteit er goed aan doen het totaalpakket aan geboden diensten onder de loep te nemen. Het accent moet verschuiven van publicatiegericht naar participatiegericht onderwijs, al was het maar omdat het wetenschappelijke verlengde daar op de lange duur ook profijt van heeft. En hoewel het huidige hoge afvalpercentage vast en zeker bijdraagt aan het elitaire gevoel wat in Leiden zo gewaardeerd wordt, is het onacceptabel dat meer dan de helft van de studenten jaarlijks de Universiteit de rug toe keert.

Met dat in het achterhoofd wordt het tijd dat de Medezeggenschapsorganen namens ons de focus verschuiven vangekrakeel om Max Havelaar koffie naar waar het werkelijk om gaat. De intellectuele vorming van de student staat op de Universiteit centraal, en niet het behaalde rendement op zijn collegegeld.

■

